

هم اندیشی

خبرنامه شبکه سکولارهای سبز ایران برای آزادی و دموکراسی

شماره اول - جمعه 9 اردیبهشت 1390 - 29 آوریل 2011

www.seculargreens.com

پیشگفتار

اولین شماره «هم اندیشی»، نشریه شبکه سکولارهای سبز ایران برای آزادی و دموکراسی، را در آستانه تشکیل نخستین همایش اعضای این شبکه در شهر تورنتو کانادا، در روزهای هفتم و هشتم ماه مه 2011 (17 و 18 اردیبهشت 1390) تقدیم شما می کنیم و، برای اینکه با این شبکه و اهداف آن بیشتر آشنا شوید، مختصری از تاریخچه تأسیس آن را در اینجا می آوریم.

با گذشت شش ماه از انتخابات 88 و آغاز «جنبش سبز» رفته رفته آشکار شد که گوهر مبارزات مردم ایران نه «پس گرفتن رأی» شان در انتخابات تقلب شده که «انحلال حکومت اسلامی برای برقراری یک حکومت غیرمذهبی (سکولار)» است. اما، با توجه به تجربه حکومت های ظاهراً سکولار در خاورمیانه و مناطق دیگر دنیا، لازم است که حکومت سکولار مورد علاقه مردم ایران ملتزم به مفاهیم دیگری همچون آزادی، دموکراسی و بطور کلی اعلامیه جهانی حقوق بشر باشد.

این در حالی بود که در اردوگاه اصلاح طلبی مذهبی بشدت کوشش می شد تا جنبش سبز یک جنبش اصلاحی در چهارچوب قانون اساسی رژیم ولایت فقیه تعریف شده و حداکثر خواسته اش ابطال انتخابات و انجام انتخابات دیگری با نظارت های بیشتر باشد. یعنی چنین می گفتند که جنبش سبز جنبشی مذهبی و خواستار ابقای رژیم اسلامی اما اصلاح آن به سود آزادی های مقید به شریعت تشیع دوازده امامی است.

بر این اساس صدور اعلامیه های مختلفی آغاز شده بود؛ هم از جانب اصلاح طلبان مذهبی، هم از سوی نواندیشان مذهبی، هم از پایگاه جمهوری خواهانی که خود را سکولار می دانستند اما در یک مقیاس بلند مدت خود را مؤتلف اصلاح طلبان مذهبی می دیدند، و همچنین از جانب روشنفکرانی که اگرچه در گروه های سیاسی موجود قرار

نمی گرفتند اما همچنان شانه به شانه اصلاح طلبان مذهبی راه می رفتند.

به این ترتیب احساس شد که باید به ندای خفته جوانان ایران که خواهان بسته شدن دفتر حکومت مذهبی - ایدئولوژیک و برقراری حکومتی غیر مذهبی (و در زبان سیاسی «سکولار») بودند توجه کرد و آن را در میان هیاهوی اصلاح طلبان مذهبی مشخص کرده و انعکاس داد.

این فکر موجب شد تا «بیانیه سکولارهای پشتیبان جنبش سبز» با شعار «ما ایرانی بی تبعیض می خواهیم»، بر بنیاد سه اصل زیر، بوسیله شکوه میرزادگی و دکتر اسماعیل نوری علا نوشته شده و منتشر شود:

1. جنبش سبز دارای بخش وسیعی و در واقع عمده ای از سکولارها است
 2. سکولارها خواهان انحلال حکومت مذهبی هستند (درپاره انحلال)
 3. حکومت سکولار مورد توجه آنها باید ملتزم به اعلامیه حقوق بشر و آزادی های آن باشد
- این بیانیه نخست با 52 امضاء منتشر شد و در مدتی کمتر از یک ماه تا سیصد امضاء را هم بخود جلب کرد.

مبانی و پیشانیان سکولار حین سبز ایران
ما ایرانی بی تبعیض می خواهیم

• گروهی از فعالان سیاسی دموکرات و سکولار در آمریکا و اروپا بانه ی مشترکی در مورد خواست های خود تشکیل کرده اند ...

اخبار روز: www.ajbarrooz.com
آبیه 10 تک 1788 - 10 زنبه 2010

1. پیشگفتار و فراخوان
ایرانیان و هموطنان سواقرارا
ما، اهله کنندگان این بانه، بخشی از پیشانیان سکولار حامی جنبش سبز، دریافته ایم که در لحظاتی قرار داریم که باید بر اساس وظیفه ی گریزناپذیر تاریخی خود گریه ای را که می بنداریم سلاح آینده ی سورهین مان در تحقق آن نهاده است بیش روف ملت بزرگ ایران و شرکت کنندگان در جنبش رهبر آفرین سبز ملت مان قرار

در این اعلامیه، که متن کامل آن در سایت رسمی شبکه در دسترس است، آمده بود: «ایرانیان و هموطنان سرافراز!

ما، امضاء کنندگان این بیانیه، بخشی از پشتیبانان سکولار حامی جنبش سبز، دریافته ایم که در لحظاتی قرار داریم که باید بر اساس وظیفه‌ی گریزناپذیر تاریخی خود گزینه‌ی ای را که می‌پنداریم صلاح آینده‌ی سرزمین مان در تحقق آن نهفته است پیش روی ملت بزرگ ایران و شرکت کنندگان در جنبش غرور آفرین سبز ملت مان قرار دهیم. ما باور داریم که سی سال قانون شکنی، ایجاد خفقان، نابودی آزادی بیان، برقراری زندان‌های عقیدتی، اعمال شکنجه، انجام قتل‌های زنجیره‌ای و کشتارهای دسته‌جمعی، و بی‌اعتنایی به تک‌تک مفاد اعلامیه جهانی حقوق بشر و کنوانسیون‌های بین‌المللی، این نکته را روشن ساخته است که نظام فعلی مسلط بر ایران، در تمامیت ساختارها و قانون اساسی‌اش، مشروعیت و حقانیت خود را بکلی از دست داده است.

ما، بی‌آنکه منکر احتمال ضروری شدن پذیرش دوران گذاری تدریجی و بی‌خشونت به سوی متحقق شدن خواست‌های خود باشیم، فکر می‌کنیم که هر گونه گذاری باید دارای هدف مشخصی باشد که خواست‌های ما بر اساس آن تهیه شده و، در نتیجه، تنها راه چاره برای نجات سرزمین مان از انواع بحران‌های فعلی را انحلال کامل حکومت موجود و به‌رای گذاشتن نوع حکومت آینده، و گزینش نمایندگان مجلسین مؤسسان و شورا، و دولت آینده‌ی ایران از طریق یک سلسله انتخابات آزاد، و زیر نظارت نهادهای بین‌المللی می‌دانیم.

هموطنان! ما کم‌جمعیت و ناتوان نیستیم اما پراکندگی مان کارانی را از ما می‌گیرد. در این راه هیچ نیازی به کنار گذاشتن عقیده و سلیقه و مذهب و مکتب شخصی کسی وجود ندارد. مسلمانان شیعه و سنی، زرتشتیان، مسیحیان، بهانیان، کلیمی‌ها، و بی‌دینان و منکران مابعد الطبیعه همگی می‌توانند، در راستای ایجاد فضای تساهل و تحملی که همزیستی همگانی را تضمین می‌کند، خود را سکولار دانسته و برای تحقق خواست‌های مندرج در این بیانیه به صفوف ما بپیوندند.»

در عین حال، پیش‌بینی شده بود که «شبکه» ای از انجمن‌های سکولارهای سبز در سراسر جهان و برای مشخص شدن وزن سیاسی سکولارها در سپهر سیاسی داخل و خارج کشور بوجود آید. بر این اساس نویسندگان متن بیانیه بر آن شدند که با دعوت از یک «هیئت مؤسس» این

شبکه را بوجود آورند. این هیئت مؤسس، پس از طی فراز و نشیب‌های عاقبت اسماعیل نوری علا را مأمور انجام تشکیل یک «شورای هماهنگی موقت» کردند و او آقایان اسفندیار منفردزاده، آرمان نجم، رضا حسین بر و خسرو بیات را برای عضویت در شورا دعوت کرد.

همزمان با این روند، نخستین «انجمن سکولارهای سبز» در تورنتو بعنوان یک پروژه آزمایشی آغاز بکار کرد تا از تجربه کار آن در تأسیس انجمن‌های شهرهای دیگر استفاده شود، و سپس انجمن‌های دیگری نیز در شهرهای مختلف جهان بوجود آمدند و قرار شد که رؤسای انجمن‌های که تشکیل می‌شوند نیز در جلسات شورای هماهنگی موقت حضور یابند.

این شورای موقت، همپای کوشش در راستای تشکیل انجمن‌های سکولار سبز در شهرهای مختلف جهان کار نوشتن اساسنامه شبکه و انجام انتخابات شورای اصلی هماهنگی را در مهر ماه 1389 به پایان برد. در ماده اول اساسنامه شبکه چنین آمده است:

«شبکه‌ی سکولارهای سبز ایران برای دموکراسی و آزادی ... با اعلام این نظر که جنبش سبز ملت ایران جنبشی به‌گونه نافی هر نوع حکومت مذهبی-ایدئولوژیک، در همه اشکال ممکن آن، است، با اهداف استراتژیک و غیرقابل تجدید نظر زیر بوجود آمده است:

< گردآوری سکولارهای ایرانی بمنظور تبدیل آنان به یک نیروی وسیع و صاحب هویت سیاسی (مرحله‌ی تشکیلاتی)

< هموار کردن راه آنان برای شراکت در روندی که به ایجاد یک بدیل و جایگزین سکولار - دموکرات برای حکومت مذهبی کنونی ایران خواهد انجامید (مرحله‌ی عملیاتی)

شبکه، برای رسیدن به اهداف خود، کارش را بر اساس باورهای پایه‌ای زیر استوار می‌کند:

< ضرورت انحلال کامل حکومت اسلامی مسلط بر ایران

< وجوب استقرار یک حکومت سکولار در ایرانی یکپارچه

< وجوب التزام این حکومت بمفاد مندرج در اعلامیه حقوق بشر، بخصوص در مورد رفع تبعیض‌ها و استقرار کلیه آزادی‌های سیاسی و اجتماعی و فرهنگی.»

بر این اساس، شورای جدید هماهنگی در اولین جلسه خود اعلام داشت که «مرحله‌ی تشکیلاتی شبکه» به حد کافی طی

هماهنگی شبکه، در این همایش شرکت خواهند داشت. در عین حال، کمیته برگزاری این همایش از برخی چهره های برجسته آشنا با نظریه های سکولاری نیز دعوت کرده است که بعنوان ناظر و میهمان شبکه در این همایش شرکت کنند تا اعضاء شبکه بتوانند از راهنمایی های آنان نیز برخوردار باشند.

هیئت تحریریه نشریه «هم اندیشی»، با تقدیر نخستین شماره خود، برای همه شرکت کنندگان در این همایش آرزوی موفقیت دارد.
سردبیر نشریه: فرح آریا

شده و از این پس شبکه می تواند به «مرحله عملیاتی» (که روند «الترناتیو سازی» خوانده می شود) پا گذارد و همایشی را برای رایزنی در مورد «ضرورت های متشکل شدن نیروهای سکولار - دموکرات خارج کشور» و با شعار اصلی «ایران از همهی ما بزرگتر است» برگزار کند.

بزودی انجمن سکولارهای سبز تورنتو، که نخستین انجمن شبکه بوده و دارای بیشترین عضو است، داوطلب برگزاری این همایش در 7 و 8 ماه مه 2011 شد. هم اکنون شبکه دارای 19 انجمن است که اکثریت سرپرستان آنها، همراه با برخی از اعضاء شان که فرصت آمدن به تورنتو را دارند، همراه با کلیه اعضاء شورای

تصویری از جلسه اعلام موجودیت انجمن سکولارهای سبز تورنتو - 24 فوریه 2010

برگه تقاضای عضویت در شبکه سکولارهای سبز ایران برای دموکراسی و آزادی

من، امضاء کننده زیر، ساکن شهر از کشور
 دارای تلفن شماره: و ای میل:
 همراه با اعلام موافقت خود با مفاد مندرج در «بیانیه پشتیبانان سکولار جنبش سبز ایران» و سند «اعلام موجودیت شبکه جهانی سکولارهای سبز ایران»، و اساسنامه شبکه آمادگی خود را برای عضویت در این «شبکه» اعلام می دارم و در صورتی که در شهر محل اقامتم «انجمن سکولارهای سبز ایران» بوجود آید عضو آن خواهم شد.
 نام و نام خانوادگی:

شبکه سسکولاره‌های سبز ایران برای دموکراسی و آزادی

برگزار می کند:

همایش سسکولاره‌های سبز در تورنتو

7-8 ماه مه 2011

با شعار «ایران از همه ما مهمتر است»

با میزبانی: انجمن سسکولاره‌های سبز تورنتو

آغاز

دو سال پس از آغاز جنبش سبز، که می توان از آن بعنوان سرآغاز جنبش های نوین آزادیخواهانه خاورمیانه و شمال آفریقا نیز یاد کرد، و همچنین در پی بلوغ تدریجی روند آشکارسازی خواسته های ضد حکومت مذهبی بخش عمده ای از شرکت کنندگان در این جنبش، اکنون زمان آن فرا رسیده است تا به جمع بندی دست آوردها، و بررسی موانع و امیدهای واقعی برای آینده این جنبش پرداخته شده و، به راهنمایی این جمع بندی، به نتایجی عملی در مورد وظایف سیاسی اپوزیسیون سکولار - دموکرات ساکن خارج کشور دست یافت.

حال، با اذعان به اینکه در میان این اپوزیسیون عقاید و نظرات بسیار گوناگونی وجود دارند که می توانند مانع شکل گیری نوعی همگرایی منجر به پیدایش اتحاد عمل در مبارزه با حکومت مسلط بر ایران شوند، نخستین همایش سسکولاره‌های سبز ایران، با اتخاذ شعار «ایران از همه ما مهمتر است»، می کوشد تا زمینه همگرایی هرچه بیشتر مابین گرایش های مختلف اپوزیسیون سکولار - دموکرات خارج کشور را فراهم آورد تا از دل آن برنامه عملی از جانب این اپوزیسیون ارائه شود که بتواند به پیدایش یک نیروی منسجم سکولار - دموکرات ایرانی انجامیده و اقدامات آینده این گرایش سیاسی وسیع را سامان بخشد.

چنین نیروی منسجمی نه یکه خواه خواهد بود و نه انحصار طلب و نه مدعی یگانه نیروی مخالف بودن در برابر حکومت اسلامی و نه خواستار اینکه جانشین اپوزیسیون داخل کشور باشد و رهبری جنبش را بر عهده بگیرد. آنچه در پیدایش این نیرو اهمیت دارد شکل و صدا بخشیدن به بخش عظیم نیروهای سکولار - دموکرات داخل و خارج کشور است که تا کنون، در هیاهوی برخاسته از

اردوگاه های مختلف اسلام سیاسی، نتوانسته اند چهره و خواست های واقعی خود را در سطح بین المللی ارائه داده و خلاء ناشی از فقدان یک انسجام سکولار - دموکرات را پر کند.

بدین لحاظ، محور اصلی همایش تورنتو مطالعه نسبت سکولاریسم با مسائل عمده سیاسی ایران است که به چهار حوزه عام تقسیم شده اند: جایگاه ادیان و مذاهب در رابطه با نظام های سکولار، آسیب شناسی جنبش سبز از دیدگاه سکولار - دموکریسیسم، نقش حکومت سکولار در پل زدن بر فراز انواع تبعیضات اجتماعی و، بالاخره، وظایف و برنامه های قابل توافق میان اپوزیسیون سکولار - دموکرات خارج کشور.

هر یک از این موضوعات چهارگانه در جلسات ویژه ای در این همایش به بحث گذاشته می شوند، با این هدف که هر جلسه به حداقل چند پرسش اصلی در مورد موضوع کار خود پاسخ داده و نحوه رسیدن به اجماع در

مورد این پاسخ ها را مطالعه کرده و موارد قابل توافق را به کمیته قطعنامه همایش گزارش نماید.

تعداد شرکت کنندگان در بحث های هر جلسه حداکثر شش نفر خواهد بود.

در ترکیب انتخابی اعضاء هر جلسه سعی کافی خواهد شد تا این حداقل ها رعایت شوند:

یک نفر از خانم های فعال سیاسی و فرهنگی - یک

نفر از جوانان فعال سیاسی - یک نفر از اقوام ایرانی - یک

نفر از اقلیت های مذهبی - یک نفر از شخصیت های معتبر

سیاسی - یک نفر از سکولارهای سبز

طول هر جلسه چهار ساعت خواهد بود.

در هر جلسه، پس از طرح پرسش های مربوط به

موضوع جلسه، هر شرکت کننده مجموعاً به مدت 3 دقیقه

برای هر پرسش (مجموعاً 15 دقیقه)، نظرات خود را بیان می کند و دو ساعت پایانی نیز به بحث و پرسش و پاسخ اختصاص خواهد داشت.

گزارشگر جلسه، تحت نظارت گرداننده جلسه،

نتایج بحث ها را یادداشت کرده و بلافاصله پس از اتمام

جلسه این یادداشت ها را در اختیار مسئول کمیته قطعنامه

خواهد گذاشت.

کمیته پایان نامه، مرکب از گردانندگان و

گزارشگران جلسات، نتایج کار را بصورت گزارش نهایی

همایش، که بصورت توصیه هائی عمومی تدوین خواهند

شد، اعلام خواهد داشت.

موضوع بحث در میزگردهای چهارگانه و پرسش های که سخنرانان به آنها پاسخ خواهند داد

صبح شنبه 7 مه:

جایگاه نهادهای دینی

در برابر حکومت های سکولار مبتنی بر حقوق بشر

پرسش ها:

1. از منظر سیاسی تعریف یک حکومت سکولار مبتنی بر حقوق بشر چه می تواند باشد؟
2. با این تعریف حکومت های سکولار خاورمیانه و شمال آفریقا را چگونه می توان ارزیابی کرد؟
3. از این ارزیابی چه درسی می توان برای آینده گرفت؟
4. آیا می توان برای حکومت سکولار نقشی فراعقیدتی قائل شد؟
5. نقش عقاید دینی اکثریت جامعه چگونه در کارکرد حکومت سکولار مبتنی بر حقوق بشر نمودار می شود؟
6. چرا نهادهای دینی به دخالت در امور سیاسی تمایل دارند؟
7. حکومت سکولار تا کجا حق دارد در امور نهادهای دینی دخالت کند؟
8. آیا می توان برای حکومت سکولار مبتنی بر حقوق بشر ماهیتی فراعقیدتی قائل شد؟
9. چرا برخی از حکومت های سکولار وارد مبارزه فلسفی با نهادهای دینی می شوند؟
10. نقش حفاظتی حکومت های سکولار در مورد عقاید و مکاتب له و علیه باورهای دینی چیست؟

بعد از ظهر شنبه 7 مه:

سکولاریسم و آسیب شناسی جنبش سبز:

فرصت ها، موانع و امیدها

پرسش ها:

1. آیا می توان جنبش سبز را در بنیاد خود جنبشی سکولار دانست؟
2. آیا خواست های سکولار در درون جنبش سبز چگونه جمع بندی می شوند؟
3. آیا سکولارهای جنبش سبز از چگونه و سانلی برای ابراز نیت خود استفاده می کنند؟
4. آیا می توان قائل به این شد که بخش سکولار جنبش سبز هم دارای رهبری معینی است؟
5. آیا می توان بین خواست های سکولارهای جنبش سبز و بقیه نیروهای موجود در آن رابطه ای برقرار کرد؟
6. آیا می توان تضادهای احتمالی بین این دو اردوگاه را تخفیف داده و به یک معدل کارا رسید؟
7. آیا می توان از حوادث اخیر خاورمیانه و شمال آفریقا درس هائی را به نفع بخش سکولار استخراج کرد؟

صبح یکشنبه 8 مه:

حکومت سکولار مبتنی بر حقوق بشر

و مسئله تبعیض های فرهنگی - سیاسی

پرسش ها:

1. تعریف تبعیض فرهنگی - سیاسی چیست؟
2. انواع این تبعیض ها کدام اند؟ دینی، مذهبی، جنسیتی، قومی، زبانی، آئینی؟
3. سرچشمه های این تبعیض ها کدام اند؟
4. نقش ارزش ها و آئین های ملی در رفع تبعیض های گوناگون چه می تواند باشد؟
5. رابطه مفهوم «اقلیت» با مفهوم «تبعیض» چگونه تعریف می شود؟
6. آیا برای رفع تبعیض ها باید راه های متنوعی جستجو کرد؟
7. آیا یک حکومت سکولار مبتنی بر حقوق بشر می تواند راه حل فراگیری برای این تبعیض ها باشد؟
8. آیا حکومت سکولار می تواند برای رفع تبعیض دست به اجرای طرح های فرهنگی بزند؟
9. رابطه عدم تمرکز قدرت سیاسی با رفع یا ابرام تبعیض ها چیست؟
10. نقش حکومت سکولار در حفظ تنوع فرهنگی و تسهیل تداخل فرهنگی چیست؟

بعد از ظهر یکشنبه 8 مه:

اپوزیسیون سکولار - دموکرات در تبعید:

مسئولیت ها، چالش ها، راهکارها

پرسش ها:

1. اپوزیسیون سکولار - دموکرات خارج کشور از چه طیف هائی تشکیل می شود؟
2. تفاوت های بنیادی این طیف ها در چیست؟
3. چرا کوشش های گذشته برای رسیدن وفاقی بین این طیف ها به ناکامی کشیده است؟
4. چگونه می توان بین ایرانیان خارج از کشور و رهبران سیاسی شان ارتباط برقرار کرد؟
5. راه های ارتباطی سکولار - دموکرات های خارج با هم اندیشان شان در داخل کشور چیست؟
6. اتحاد سکولار - دموکرات های خارج کشور به چگونه تشکلی می تواند بیآجامد؟
7. آیا در بین نام های مختلفی همچون دولت در سایه، شورایی عالی سکولار - دموکراتها، و غیره کدام درست است؟
8. این اپوزیسیون، در صورت اتحاد عمل، چگونه می تواند در حوادث داخل کشور اثر بگذارد؟
9. آیا انجام انتخابات آزاد در خارج کشور می تواند در حل مسئله مفید باشد؟
10. دلایل امتناع کوشندگان سیاسی برای نامزد شدن در چنین انتخاباتی چیست؟
11. بدون انجام چنین انتخاباتی سرچشمه های حقانیت برای عمل تأثیرگذار سیاسی کدام اند

هم اندیشی

خبرنامه شبکه سکولارهای سبز ایران
برای دموکراسی و آزادی
هر جمعه منتشر می شود
زیر نظر شورای هماهنگی شبکه
سر دبیر: فرح آریا (تورنتو)

seculargreensnetwork@gmail.com

Fax: (1) 509-352-9630

هفت اصل اعتقادی

سکولارهای سبز ایران

ما سکولاریم

ما سبز انحلال طلبیم

ما خواهان ایجاد یک آترناتیو سکولاریم

ما خواهان حفظ یکپارچگی کشوریم

ما حقوق بشر را پاس می داریم

ما خواستار دموکراسی برای ایران هستیم

ما هواخواه آزادی های بی تبعیض هستیم

www.seculargreens.com

شبکه‌ء سکولارهای سبز

پرسش‌ها و پاسخ‌ها

پرسش: سکولارهای سبز در راستای چه هدفی می‌کوشند؟

پاسخ: ما برای خود دو هدف اصلی قائلیم. یکی تشویق سکولار - دموکرات‌ها به اتحادی تشکیلاتی بر حول اصولی حداقلی؛ و دیگری استفاده از نیروی ناشی از این اتحاد برای ایجاد یک آلترناتیو یا بدیل سکولار - دموکرات و نشان دادن آن در برابر حکومت اسلامی.

پرسش: منظور شما از واژه «سکولار» چیست؟

پاسخ: سکولار دو معنای مختلف و گاه متضاد دارد و تنها یک معنای آن به کار سیاسی ما مربوط می‌شود که عبارت است از خواستاری یک سیستم حکومتی که مذاهب مختلف در آن دخالت نداشته باشند. بطور خلاصه آن را «جدائی مذاهب از حکومت» می‌خوانیم.

پرسش: با این تأکید بر جدائی مذهب از حکومت آیا می‌توان نتیجه گرفت که شما با دین و مذهب اشخاص مخالفید؟

پاسخ: برعکس. سکولاریسم، در معنای سیاسی خود، برای این مقصود کار می‌کند که، با رفع هرگونه تبعیض، آزادی همه ادیان و مذاهب را تضمین کرده و، در عین حال، به بی‌اعتقادان و بی‌دینان نیز آزادی بدهد. حال آنکه یک حکومت مذهبی آزادی همه دگراندیشان را به نفع باورها و ارزش‌ها و احکام خود محدود می‌سازد.

پرسش: ولی آیا قبول ندارید که عده‌ای از سکولارها رسماً با دین و مذهب مردم سر جنگ دارند؟

پاسخ: تأکید ما بر معنای «سیاسی» سکولاریسم به همین علت است. عده‌ای از لحاظ فلسفی وارد بحث‌ها و مخالف خوانی‌های گوناگون نسبت به ادیان و مذاهب می‌شوند و خود را سکولار می‌خوانند. اما کار این عده سیاسی نیست و به امر حکومت مربوط نمی‌شود.

پرسش: با توجه به تجربه پیدایش دیکتاتوری‌های سکولار در قرن بیستم چه تضمینی وجود دارد که یک حکومت سکولار جدید در ایران به دیکتاتوری نیانجامد؟

پاسخ: حکومت‌های سکولار قرن بیستم نتوانستند دموکراسی بیاورند چون بر اساس ایدئولوژی‌های مختلف بوجود آمدند و کوشیدند مذهب را از حکومت خارج کنند (که معنای سکولاریسم همین است) اما بلافاصله بجای آن ایدئولوژی مورد نظر خودشان را نشانند. ایدئولوژی، از یکسو، منشاد تبعیض و استبداد است و، از سوی دیگر، هر مذهب هم نوعی ایدئولوژی است و زاینده استبداد. در قرن بیست و یکم ناگزیریم که سکولاریسم را نه تنها به معنای جدائی مذهب از حکومت بلکه به معنای جدائی ایدئولوژی از حکومت هم تعریف کنیم.

پرسش: این جدائی از چه راهی از پیدایش دیکتاتوری جلوگیری می‌کند؟

پاسخ: از راه متعهد کردن حکومت سکولار غیر ایدئولوژیک به اعلامیه‌ء جهانی حقوق بشر. در آن صورت محدودیت‌ها و سلب آزادی‌های ناشی از حضور ایدئولوژی در حکومت منتفی و دموکراسی قابل دسترسی می‌شود.

پرسش: پس چرا بجای «سکولاریسم مبتنی بر حقوق بشر» خود «دموکراسی» را هدف خود قرار نداده‌اید؟

پاسخ: برای ما دموکراسی یک هدف غائی است که می‌خواهیم به آن برسیم و فکر می‌کنیم وسیله‌ای که می‌تواند ما را به این مقصد برساند سکولاریسم نام دارد. یعنی ما معتقدیم که «دموکراسی» بدون «حکومت سکولار» متحقق شدنی نیست. از نظر ما، اولین قدم به سوی کثرت مداری، رفع تبعیض، دموکراسی و حاکمیت ملی ایجاد حکومت سکولار است.

پرسش: چرا واژه «سبز» را در نام تشکیلات خود بکار می‌برید؟

پاسخ: ما، چه بخواهیم و چه نه، جنبش دو سال اخیر ایران «جنبش سبز» نام گرفته و تمام دنیا هم آن را به این نام می‌شناسند. پس انکار وجود این نام شنا کردن بر عکس جریان رود است. ما می‌خواهیم اعلام کنیم که خود را پاره‌ای از جنبش سبز ملت ایران می‌دانیم.

پرسش: اما مگر نه اینکه رنگ سبز را مذهبی‌های جنبش براه انداخته اند و شما مدعی سکولار بودن هستید؟

پاسخ: از آنجا که مردم جهان این جنبش را به رنگ سبز می‌شناسند ما می‌خواهیم شان داهیم که این جنبش در گوهر خود مذهبی نیست. مردمی که در این دو ساله به خیابان آمده، شکنجه شده و به قتل رسیده اند برای «حفظ نظام اسلامی» قیام نکرده اند.

پرسش: چرا تشکیلات خود را «شبکه» می‌خوانید و نه حزب یا جبهه؟

پاسخ: تشکیلات ما «حزب» نیست چون بر بنیاد نوعی جهان بینی و برنامه خاص برای آینده کشورمان بر پا نشده و از جمع آدمیانی بوجود آمده که از دیدگاه‌های سیاسی مختلفی می‌آیند اما بر چند اصل حداقلی با هم توافق کرده اند. در عین حال «جبهه» هم نیستیم چرا که از گردهم آمدن و اتحاد عمل گروه‌ها و احزاب بوجود نیامده ایم. عضویت در تشکیلات ما فردی است. در نتیجه نام «شبکه» را بر خود نهاده ایم که نشان از یک ساختار حداقلی، غیرمتمرکز، بیشتر افقی، و از لحاظ سلسله مراتب از پائین به بالا دارد.

پرسش: چرا در ادبیات خودتان بجای واژه هائی مثل «براندازی» از اصطلاح «انحلال» استفاده می‌کنید؟

پاسخ: آنچه ما می‌خواهیم آن است که حکومت اسلامی نباشد. تعیین اینکه این نبودن چگونه محقق می‌شود کار شبکه ما نیست و به نحوه برخورد حکومت اسلامی با مردم مربوط می‌شود. «انحلال» یک مفهوم حقوقی است. ما می‌خواهیم از واژه‌ای استفاده کنیم که هیچگونه بار خاص عملی نداشته باشد و به خشونت یا عدم خشونت در مبارزه علیه حکومت اسلامی هم اشاره نکند.

پرسش: معنای عملی شعار «ما ایرانی بی تبعیض می‌خواهیم» چیست؟

پاسخ: ما معتقدیم که اکثر مشکلات مملکت ما ناشی از وجود تبعیض‌های مختلف است که به حکومت رسیدن فرقه‌ء امامیه آنها را بشدت افزایش داده و دست آوردهای اندکی هم اگر در این مورد وجود داشته نایبود ساخته است. تبعیض گسترده بین زن و مرد، شیعه و سنی، مسلمان و پیرو ادیان دیگر، دینداران و بی‌دینان، عمامه داران و بی‌عمامه‌ها، اقوام و گروه‌های اتنیکی (که همه آن تبعیض‌های دیگر در موردشان مضاعف می‌شود) از نیاز مبرم کشورمان به یک حکومت سکولار مبتنی بر حقوق بشر خبر می‌دهند که وحدت ملی ما را تضمین کند.

پرسش: منظورتان همان عبارت «ایران یکپارچه» است که در ادبیت تان تکرار می‌شود؟

پاسخ: بله. وجود و بقای پدیده جغرافیائی - فرهنگی - سیاسی به نام ایران پیش شرط تحقق آرزوهای ما در مورد جامعه و کشورمان است. در

نتیجه مسیر ما با هر نوع تجزیه طلبی که کشورمان را پاره پاره کند متفاوت است.

پرسش: پس آیا شما با هر نوع سیستم نامتمرکز و ایجاد مناطق خودگردان مخالفید؟

پاسخ: اگر توجه کنید می بیند که ما در همه اسناد خود، در کنار ترکیب «ایران یکپارچه»، اعتقادمان را به اینکه لازم است در کشورمان انواع ابزارهای تصمیم گیری متمرکز و نامتمرکز وجود داشته باشد اعلام کرده ایم.

پرسش: نسبت به فکر فدرالیسم موضعی دارید؟

پاسخ: اگر فدرالیسم بخواید با صفاتی همچون ملیتی و قومی و اتنیکی همراه باشد مسلماً دارای قدرت بالقوه تجزیه کشور است و با اصل «یکپارچگی کشور» منافات دارد. اما اگر فدرالیسم را به معنای تقسیمات کشوری خودگردان و تعیین شده بر اساس ضوابط اجرایی اقتصادی و معیشتی و جمعیتی در نظر بگیریم آنگاه این امر می تواند به حفظ «ایران یکپارچه» کمک می کند. بهر حال تصمیم گیری در این موارد وظیفه هیچ یک از گروه های سیاسی داخل و خارج نیست و این ملت ایران است که باید آزادانه تصمیم گیری کند.

پرسش: نظرتان راجع به نوع حکومت آینده (مثلاً، پادشاهی یا جمهوری) چیست؟

پاسخ: ما معتقدیم که تعیین نوع حکومت نیز بر عهده هیچ یک از گروه های سیاسی داخل و خارج نیست.

پرسش: علت وجود پرچم سه رنگ شیر و خورشید نشان در جلسات شما چیست؟

پاسخ: این پرچم مصوب مجلس و قانون اساسی برخاسته از انقلاب مشروطه است و ملت ایران در هیچ موقعیت دیگری فرصت نیافته که به تغییر یا حفظ آن رأی بدهد. در حکومت اسلامی تغییر پرچم به اراده آقای خمینی صورت گرفته و وجاهت قانونی ندارد.

پرسش: آیا همین موجب نخواهد شد که شما را سلطنت طلب بدانند؟

پاسخ: این پرچم تعلق خاصی به سلطنت طلبان ندارد. مگر همین پرچم را مجاهدین خلق هم قبول ندارند؟ مگر بسیاری از جمهوری خواهان نیز خواستار حفظ همین پرچم نیستند؟

پرسش: چرا خود را نه «آلترناتیو» که «آلترناتیو ساز» می نامید؟

پاسخ: برای اینکه معتقدیم اگرچه سکولارها باید در برابر حکومت اسلامی بدیلی سکولار بوجود آورند اما شبکه ما نه همه سکولارها را در بر می گیرد و نه نمایندگی آنها را دارد. ما می خواهیم توان و انرژی خود را در راه ایجاد یک آلترناتیو سکولار دموکرات مبتنی بر حقوق بشر و برآمده از اراده بیشترین سکولارها بکار بریم.

پرسش: فرق آلترناتیوی که از آن سخن می گوئید با پدیده هائی همچون «دولت سایه» و «دولت در تبعید» و نظایر آن چیست؟

پاسخ: ما معتقدیم که تنها در حین طی مسیر آلترناتیو سازی است که می توان به ساختارهای دیگری همچون کنگره ملی ایرانیان، یا هر اسم دیگری که به روی آن بگذاریم، برسیم. و همین کنگره است که تعیین می کند آن آلترناتیو در کدام قدم و قامت ظهور خواهد کرد. آیا یک «شورای عالی سیاسی» خواهد بود یا یک «دولت سایه». تعیین نام و حدود اختیارات و برنامه کار آن آلترناتیو بر عهده ما نیست.

پرسش: وقتی سازمان های دیگری هم هستند که سال ها است به دنبال ایجاد آلترناتیو بوده اند شما چرا به همان کار اقدام کرده اید؟

پاسخ: در طی سه دهه گذشته گروه های مختلفی در مورد ایجاد کنگره ملی و آلترناتیو اقدام کرده و همگی نیز با شکست روبرو شده اند. ما علت این شکست را در خودانگیزگی شرکت کنندگان در اینگونه فعالیت ها می دانیم. عده ای که خود را نخبه سیاسی می دانند، بدون آنکه از جانب کسی مأموریت داشته باشند، دور هم جمع می شوند و کنگره و آلترناتیو بوجود می آورند. ما می گوئیم تجربه ثابت کرده که این مدل برای اپوزیسیون خارج کشور کار نمی کند.

پرسش: مدل شما چیست و چگونه عمل می کند؟

پاسخ: مدلی که ما، با توجه به فراهم شدن امکانات عصر ارتباطات، به آن فکر کرده ایم مراجعه به افکار عمومی ایرانیان سکولار خارج کشور است. بیشترین ایرانیان خارج کشور از چنگال حکومت اسلامی گریخته اند و، در نتیجه، نمی توانند خواستار ابقا و ادامه حیات آن باشند و لذا سکولارند. مدل ما بر مبنای مراجعه به آنها و اخذ لیست نام معتمدین سیاسی آنها ساخته شده است.

پرسش: فکر می کنید چه در صدی از ایرانیان خارج کشور در یک چنین همه پرسی شرکت کنند؟

پاسخ: در حال حاضر این عدد قابل تخمین نیست. در عین حال، اگرچه میزان شرکت ایرانیان خارج کشور در اهر همه پرسی مهم است اما اصل مسئله نیست. مهم تثبیت روند داشتن حقانیت از طریق گرفتن مأموریت است. گاه یک فرد از جانب عده ای نه چندان بزرگ مأمور می شود و گاه عده زیادی در این امر شرکت می کنند. مهم این است که روش خودانگیزگی و خود را نخبه پنداری کنار گذاشته شود.

پرسش: شما چگونه می خواهید مردم داخل کشور را به حمایت از آلترناتیوی که در خارج کشور ساخته می شود جلب کنید؟

پاسخ: اولاً که جلب این حمایت کار ما، بعنوان سکولارهای سبز، نیست و وظیفه خود آلترناتیو است. ثانیاً حمایت را مفیدیت عملی، درستی ساختار، شفافیت در رفتار و پاسخگویی به مردم و کسب اعتماد ملی ممکن می سازد.

پرسش: آیا شما در این راستا با سازمان های دیگر سیاسی اپوزیسیون وارد اتحاد عمل می شوید؟

پاسخ: از آنجا که ما خود را تنها گروه سکولار - دموکرات خارج کشور نمی دانیم و، در عین حال، معتقدیم کار آلترناتیو سازی باید با کمک همه سکولار - دموکرات های فعال سیاسی صورت بگیرد، مسلماً خواستار همکاری با اینگونه گروه های فراحزبی و فرایدولوزیک هستیم.

پرسش: موضع شما در مورد همکاری با اصلاح طلبانی که خواهان تغییرات بنیادی در ساختار حکومت فعلی هستند چیست؟

پاسخ: از نظر ما، تا مدت ها، مانعی برای همکاری این دو گروه در مبارزه با ساختار فعلی حکومت اسلامی وجود ندارد؛ البته با این آگاهی که بهر حال وقتی «اصلاح طلبان خواهان حفظ رژیم» متوجه آن شوند که مبارزه به نقطه ای رسیده که می تواند موجب فروپاشی کل رژیم اسلامی، در همه اشکال آن، شود راه خود را از سکولارها جدا خواهند کرد و حتی در مقابل آنها خواهند ایستاد و سکولارها باید برای آن روز نامیوم هم آماده باشند.

پرسش: عده ای معتقدند که وجود چنین آلترناتیوی در خارج کشور به جنبش سبز داخل ایران لطمه می زند. نظر شما در این مورد چیست؟

پاسخ: این عده تا کنون هیچ دلیل معتبری برای سخن خود ارائه نداده اند. بنظر ما منظور آنها از «جنبش سبز» فقط بخش مذهبی آن است و آنها نگران آنند که پیدایش یک آلترناتیو سکولار آن رهبری مذهب مدار را بی رنگ و رمق کند، که حتماً هم می کند.

